

WEAR DREAM Club

2 / 2018, syyskuu

SISÄLTÖ 2/2018

Pääkirjoitus	3
Aurinkoinen Amanda	4
Tunnelmia Oulu Prideilta	10
DWC Helsinki Prideilla	12
Kyökkipsykologin kynästä	14
Tahko Hills Forever	16
Syystapaamisen ohjelma/kokouskutsu	18

TAPAHTUMAT 2018

DreamWearin kahvi-illat

Transtukipisteellä Helsingissä jokaisen kk:n 2. maanantai ja 4. tiistai klo 19.00 ellei toisin mainita.

Muut tapahtumat

Muista tapahtumista löydät tietoa tämän lehden sivuilta, paikallisen SETAn toimistolta, Transtukipisteeltä sekä kotisivuiltamme internetistä.

Wuolteen viikonloput ym.....

DREAMWEAR CLUB R.Y.

Kotisivut

<http://www.dreamwearclub.net/>

Sähköposti

dwc@dreamwearclub.net

www.facebook.com/DreamWearClub

Yhdistyksen tili

FI72 4730 0010 3916 46

Jäsenmaksu

25 €, viite 20187

Miksi kannattaa olla DWC:n jäsen?

- ilo kuulua mukavaan joukkoon
- oma jäsenlehti
- saat oikeaa tietoa omasta identiteetistäsi
- olet etuoikeutettu jäsenten tapahtumiin
- ilmainen jäsenyys puolisollesi
- jne, jne...

Pasilanraitio 5, 2. krs, 00240 Helsinki

Johtava sosiaalityöntekijä

Maarit Huuska

050 913 3278 (ti 14-16)

maarit.huuska@seta.fi

DreamWear Club 2/2018

ISSN 1456-6079

20. vuosikerta

Ilmestyy 2-4 kertaa vuodessa

Päätoimittaja: Kristiina XL

Taitto/ulkoasu: Kirsi & Kristiina XL

Toimituksen sähköposti:

toimitus@dreamwearclub.net

Etukansi:

Helsinki Pride kulkue kokoontuu

Takakansi:

DWC nähtiin tänä kesänä monessa kaupungissa!

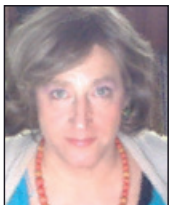
Tämän numeron avustajat:

Marika, Anukatariina, SariKristiina

Painopaikka:

Grano Oy, Rovaniemi

Edixion 120g/90g

LEHDEN SILMUJA, AJATUKSEN VERSOJA

Viime kevättapaamisemme aloitti uuden kauden yhdistyksen historiassa; kokoontumispaikka vaihtui Vähäjärven lomakodiksi Alvettulassa. Vaikka Wuolteen kartanolta ei kovin kauas siirrytty, oli tyylin ja paikan hengen muutos melkoinen. Mutta monet kyllä tykkäsivät. Pientä alkukankeutta esiintyi järjestelyissä ja ehkä myös lomakodin henkilökunnan asenteissa. Sinne me nyt kuitenkin toistamiseen olemme menossa syksyiseen tapaamiseemme. Aika näyttää että vakiintuuko Vähäjärvi kokoontumispaikaksi. Sopivia, Wuolteen kartanon tyyllisiä paikkoja on yllättävän niukasti. Vaaditaan yksityinen, rauhallinen, luonnonkaunis tila, joka on kokonaan käytössämme, majoituskapasiteettia vähintään viidellekymmenelle, sijainti, kotuuhinnoittelu. Sellaistakin on ehdotettu, että kokoontuisimme jossain suuremmassa hotellissa, soluttautuisimme muiden hotellivieraiden joukkoon. Ajatus on tavallaan hyvä, olemmehan yhdistyksenä tekemässä sukupuolen (epäsovinnaista) ilmaisua osaksi normaalia mutta julkinen esilläolo kyllä taitaisi karkottaa arkoja ja uusia jäseniä, monelle kun jopa

näihin meidän turvallisiin tiloihin, kahvi-iltoihimme ja kevät- ja syystapaamisiin tulo on ylittämätön kynnyks. Tässäpä ristiriitaa ratkottavaksi, jokaiselle pitäisi olla jotakin. Ei-arat jäsenet kyllä liikkuvat ihmisinä ihmisten ilmoilla, tietenkkin, ja useimmiten ongelmitta. Ja koska yhdessä on kivaa, ehdotettiin sellaista, että menemme porukalla katsomaan Helsingin kaupunginteatteriin Kinky Boots-musikaalia 17.11. Pitäkää kiirettä lippujen varaamisessa!

Tulevan syyskokouksen ohjelmassa on nyt niukalti mitään valmisteltua ns. viihteellistä ohjelmatarjontaa. Viihtymistä löytyy ominkin voimin. (Ilmoittaudu viihdytysjoukkoihin, jos olet hiukkaakaan ns. piilevä kyky ja kykenevä laittamaan itsesi peiliin.) Itse olen tällä palstallani pidemmän aikaa peräänkuuluttanut pohdintaa siitä, että mitä se sukupuoli oikein on vai onko se oikein mitään ja mitä ihmettä sillä kukin tarkoittaa. Kaikkihan toki tietävät, että mitä sukupuoli on mutta kun se pitäisi selkeästi sanoa, siten että muutkin ymmärtävät, ei sitä kukaan enää tiedäkään. Tällaista pohdintaa sivutaan nyt parissakin esityksessä. Odotan innolla, mitä

Anukatariina ja Suomen seksologisen seuran tutkija Hanna Vilkkä aiheesta sanovat ja tietävät.

Sain viime keväänä tilaisuuden haastatella Setan hallituksen jäsentä Amanda Majasaarta, tulos on luettavissa tämän lehden sivuilta. Sekä sisäisen sukupuolikokemuksen ristiriitaisuus että ristiriita oman tuntemuksen ja ympäristön odotusten välillä nousi jutustellessamme keskeiseksi asiaksi, kuinkas muuten. Amanda kaihtaa kypsyneesti luokitte-luja ja lokeroiteja. Itselleni oli tuore ajatus se, että määrittelyt, selittelyt ja perustelut eivät ehkä olekaan niin oleellisia, tärkeää on rohkeasti elää omannäköistään elämää ja omalla elämällään antaa ulkomaailmallekin konkreettinen sisältö ja merkitys sukupuolen moninaisuudelle. Vapaus olla on itse otettava! Tämän yksinkertaisen mutta vaikeasti toteutettavan tempun ovat monet yhdistyksemme jäsenetkin tehneet. Olemme niin moneen kertaan saaneet lukea monen monta todistusta siitä, että elämä ei ole kaappinsa särky-miseen loppunut vaan alkanut!

Krisse

LEHDEN TAITTAJAN TERKUT

Krissen teksti jäi tällä kertaa sen verran lyhyeksi että mullekin jäi nurkka välillä! Oon ollu muuton takia kyllä sen verran tupella viime päivät että hyvä kun tätä lehteä oon ehtiny taittamaan. Saatikka miettimään jotain kirjoittamista!

Sanotaan nyt sitte se minkä mainitsin myös FB-ryhmässä: Tämä lehti on taitettu asuntovaunussa.

Muuttoni viivästy i uuden kodin remontin vuoksi mutta taloni uusi omistaja oli jo vuokra-asuntonsa irtisanonut joten heidän piti kuitenkin päästä muuttamaan. Mun kamat on nyt erillisessä välivarastossa ja mie asun vaunussa ystäväperheen pihalla. Vielä pari viikkoa. Mulle kyllä käy!

Kirsi

AURINKOINEN AMANDA

Toimitti Krisse

Istun aurinkoisen Amanda Majasaaren kanssa Alveltulan Vähäjärven lomakodin hämärtyvässä kokoushuoneessa, välissämme on pöytä ja sillä sanelukone. Amanda oli kutsuttuna puhumassa yhdistyksemme kevätkokouksessa ja sen päätteenä jäi aikaa haastattelulle. Istuimme siinä lopulta pitkän tovin, jutustelu rönstyli, muistin aina silloin tällöin esittää haastateltavalle jonkin kysymyksenkin. Teksti ei orjallisesti toista käytyä keskustelua mutta asia toivottavasti tulee ilmi.

Tapasin Amandan ensimmäisen kerran ihan elävänä syksyn 2015 TransHelsinki-yhteisöseminaarissa, jossa hän kertoi siellä itsestään, elämänsä historiastaan ja korjausprosessistaan ja näimme hänestä tehdyn hienon dokumentin (katso netistä <https://www.youtube.com/watch?v=1Ow9CkQaNEA>). Amanda kertoi sukupuolidysforiastaan, siitä miten hän eli vuosikaudet konkreettisesti kaapissa ennen prosessiaan, yksin ja salaten todelliset sisäiset tunteuksensa. Avoimuus, rohkeus, häpeämättömyys teki minuun suuren vaikutuksen ja ajattelin niitä kenties tuhansia kaapissa eläjiä, jotka häpeillen vievät salaisuutensa hautaan. Eikö DreamWear Club ole se yhdistys ja porukka, joka tarjoaa turvallisen tilan tulla ihmisten ilmoille juuri sellaisena kuin haluaa näkyä ja tulla nähdyksi? Peili, jota vasten voi tutkailla itseään ja arvioida omia tunteuksiaan? Näin ajattelin ja innoissani ehdotin Amandalle innostavan ja rohkaisevan jutun tekoa DWC:n jäsenlehteen. Silloin, kolme vuotta sitten, juttua ei tehty. Amanda kertoi asiasta näin.

Amanda: Ehkä minulla siinä korjausprosessin alussa oli aika jännä kokemus josta olen päässyt

yli, kun olin kipuillut vuosikaudet että uskalsin tulla ulos kotoa ja lähdin murtautuun niin oli se tunne, että mua kadulla katotaan ja se pelko siitä, että minut luetaan kadulla joksikin muuksi kuin naiseksi oli kauheen vahva. Ja siltä tuntuu se tunne että vaikka ittekin olin tavallaan ollut ajatuksissani transvestiitti mutta nyt transsukupuolinen, niin se ero mikä oli pään sisällä kun en halunnut tulla luetuksi mieheksi, joka pukeutuu naiseksi ja se oli kauheen arka asia itselle.

Toimittaja: Olen sen itsekkin huomannut että tämä on hyvin tyypillistä, että prosessissa oleva haluaa tehdä jyrkän eron ja ettei transvestiitit ole se viiteryhmä

Amanda: Tässä elämäntilanteessa missä mä nyt olen, kun olen elänyt 6 vuotta ulkoisesti naisena niin olen ihan toista mieltä. Nykypäivänä mä olen ylpeä omasta historiastani ja siitä, että minulla on maskuliinimenneisyys ja saan puolustaa tiittien oikeutta ja heidän näkyvyyttään ja että vaikka saa seistä heidän kanssaan, vaikka pride-kulkueessa, se on minulle nykyään etuoikeus. Mä haluan puhua koko transyhteisön puolesta eikä siinä saa sulkea ketään ulkopuolelle.

Toimittaja: Taitaa olla aika ja transtutkimuksetkin muuttunut sillä tavalla, että kun aiemmin tehtiin transdiagnooseja, ajateltiin että lääkäri saa selville että onko ihminen oikeasti mies tai nainen ja se taisi olla kauheinta että jos on lähtenyt tosissaan tutkimuksiin ja saakin diagnoosin, että ett sä oikeasti oo mikään nainen, sä olet transvestiitti. Onko nää sitten muokannut asenteita. Jos katotaan länsimaisten ihmistieteiden historiaa niin onhan aina ajateltu, että ihminen ehdottomasti ja olemuksellisesti joko mies tai nainen. Ihan uus ajatus on se, että se sukupuoli voisi olla jotain häilyvää, jollain janalla tai jotain moniulotteisessa avaruudessa, ihan mitä tahansa. Mitä sinä siitä ajattelet, että nyt tietyt edistykselliset lääkärit, tämä WPATH, ei enää pyrikään niinkään tekemään diagnoosia vaan hoitamaan sukupuolidysforiaa, että tarkoitus ei olekaan se, että ihminen hoidetaan siihen ”oikeaan” sukupuoleen vaan että ihmnen elää onnellisesti ilman dysforiaa, ihmisen elämälaatua ja toimintakykyä parannetaan.

Amanda: Joo, toi tais tulla Ruotsissa vahvasti esillä, ettei lähdetäkään korjaamaan vaan vahvistetaan niitä ominaisuuksia, jotka ihminen tuntee omikseen. Se on positiivisempi näkökulma.

Toimittaja: Mitä sinä pidät niistä ajatuksista, että sukupuoli on jotain permormanssia, jotain esittävä, että sukupuolta esitetään. Että se on sosiaalisesti rakennettua.

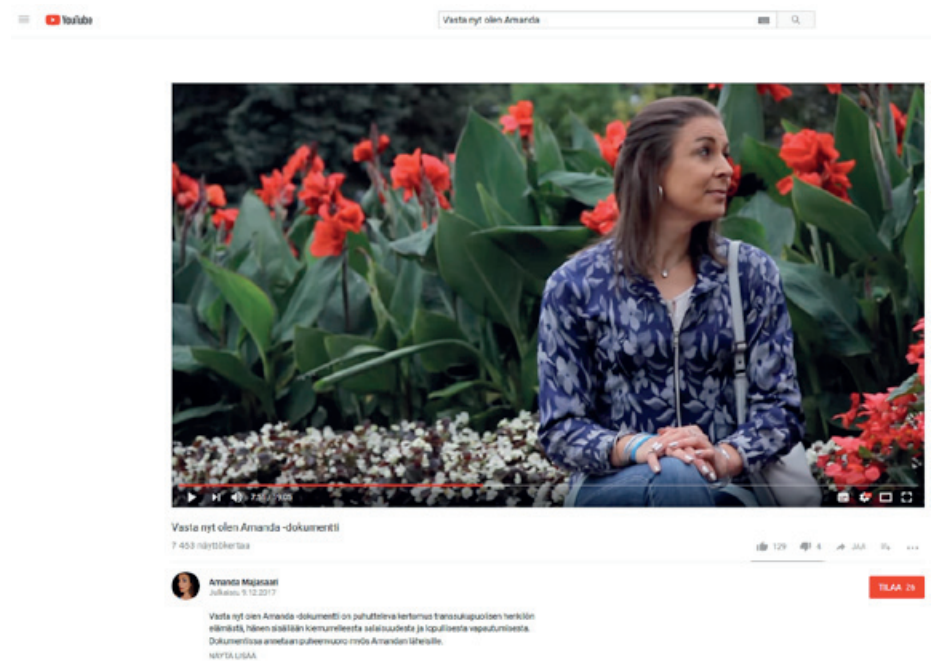
Amanda: Tietyllä tavalla se on totta mutta tietyllä tavalla ei. Sukupuoli on sosiaalinen konstruktio siten, että miten kussakin kulttuurissa ilmaistaan feminiinisyyttä ja maskuliinisuutta mutta ei voi mitenkään johtaa suoraan sitä, että mikä on yksilön oma kokemus sukupuolesta mikä on kehollispsykykinen kokemus, se on ihmisessä sisällä ja se saa joko vahvistua tai sen voi sammuttaa. Se on tietynlainen rikkaus niinkuin muutkin luonteenpiirteet ja jos ihminen pääsee tuomaan omaa ominaisuuttaan näkyviin, se tuo onnea ja iloa mutta jos sitä ei saa elää todeksi vaan sammuttaa ja kieltää niin se kuluttaa energiaa eikä tuota ihmisen potentiaalista onnea. Sukupuoli on olemassa meissä mutta ei se välttämättä ole kaksinaista. Puhuin veteen piirretystä viivasta, että ihmisessä voi olla useita sukupuolen ominaisuuksia.

Toimittaja: Miten sinun mielestä olisi sukupuoli-sanaa järkevää käyttää, kun eri ihmiset käyttää ja tarkoittaa aivan erilaisia asioita. Joku ahdas uskovaainen tarkoittaa sukupuolella aivan eri asiaa kuin vaikkapa Setan hallituksen jäsen. Mua henkilökohtaisesti harmittaa ettei tästä puhuta enempää, että keskustelu olisi edes mielekäs, että vaikkapa translain uudistuksiin kielteisesti suhtautuvien ja myönteisesti suhtautuvien välillä. Mä ymmärrän että joku käyttää sanaa sillä tavalla, että se on biologista (anatomista) ja liittyy lisääntymiseen. Joku toinen voi olla sitä mieltä, että sukupuoli on itsemäärittelykysymys ja nää

näkökannat ei koskaan kohtaa, puhutaan eri asioista. Miten sun mielestä pitäis puhua, että vaikkapa translakiin ajettavat asiat tulisi paremmin ymmärretyiksi.

Amanda: Kauheen vaikee asia. Mä olen kritisoinu suomen kieltä, englanti vaikkapa on paljon selkeempi, sex ja gender, siellä ei ooo mitää puolia. Mutt kyllä jos menet puhumaan jonkun hyvin uskonnollisen ja konservatiivisen ihmisen kanssa niin kyllä se on loputonta taistelua tuulimyllyjä vastaan. Mä enemminkin uskon siihen, että me voidaan tuoda näkyviin niitä elämäntektomuksia, ei pelkästään

asioihin on vähän uskonnollista ajattelua. Psykologiakin oli vielä aikoinaan sielutiedettä. Mutta uskonnosta ja sielusta tuli mieleen, että monesti sukupuolesta puhutaan vähän samalla logiikalla kuin jumalasta, että ensin oletetaan, että on olemassa jumala ja sitten aletaan kiistelemään siitä, että millainen se on, parrakas vai ei ja onko jumala ankara vai lempeä ja jumalan sukupuolestakin on ajatuksia. Jos saat kiinni että mitä tarkoitan, että tää keskustelu sukupuolesta on vähän saman tapaista, ensin määritellään, että on olemassa sellainen olio, yleiskäsite, kuin

mediassa vaan jokapäiväisessä elämässä ja siellä nämä konservatiiviset ihmiset kohtaavat meitä, jotka elämme itseämme todeksi, heidän arvomaailmansa vastaisesti ja he näkevät miten me olemme onnellisia ja totta. Tämä vie niiden perimmäisten arvojen äärelle, ettei se sukupuoli olekaan niin yksinkertaisesti rakennettua mikä määritetty kromosomeista tai biologiasta pelkästään.

Toimittaja: Vaikka minä kyllä uskon, että aivan kaikki on viime kädessä biologista, jaottelu ruumiillisiin ja henkisiin

sukupuoli ja sitten kinastellaan, että mitä ja missä se on.

Amanda: Mä olen sitä koulukuntaa, että sukupuoli ei ole jalkojen välissä vaikka tottakai se on biologista vaan vahvimmin se on yksilötasolla kokemus, se on yksilön oma kokemus siitä, että kuka olen ja miten haluan tulla nähdyksi ja kohdatuksi.

Toimittaja: Haluat siis käyttää sukupuoli-sanaa tällä tavalla, että tulee nähdyksi ja kohdatuksi. Mutta se edellyttää yhteisöä, jossa tulee nähdyksi. Siinä mielessä olet niillä linjoilla, että sukupuoli on jonkinlainen yhteis-

kunnallinen konstruktio.

Amanda: Mä olen tätä pohtinut sellaisella ajatusleikillä, että jos minä, sukupuoliristiriitaa kokevana henkilönä, haaksirikkoutuisin autiolla saarelle niin mun uskomus on, että autiolla saarella en olisi kokenut minkäänlaista sukupuoliristiriitaa koska mulla ei olisi ollut ympärillä yhteisöä, joka arvottaisi sen miten haluan tulla nähdyksi ja kohdatuksi. Toisille sukupuolikokemus voi tulla ensisijaisesti siitä, että millainen se oma keho on, mulle se on se, että miten näyn ulkopuolelle. Sukupuolella on eri yksilöille hyvin erilaisia painotuksia.

Toimittaja: No sinun onneksesi sinä näyt ulkopuolisille hyvin kauniina naisena. Moni ihminen, joka mielletään transvestiitiksi, olipa sisäinen tunne mitä tahansa, on niin romuluinen, että harakatkin huomaa vilpin.

Amanda: Itse asiassa, niinkuin mä olen ker-tonut, mulla itselläni on se kokemus ja mä olen itse luokittanut itseni transvestiitiksi 15 vuotta elämässäni. Se este etten lähtenyt ovesta ulos oli etten mä ollut uskottava ja mä tein kauheasti töitä sen eteen, että saisin itseni katu-uskottavaksi. Ja sit kun se rupes tapahtumaan niin mä lyhistryin ja luhistuin onnesta joka päivä peilin edessä kun mä näin että sadusta tuli totta. Tavallaan sai syntyä sellaiseksi naiseksi, jota ei olisi pitänyt olla olemassakaan. Mä olin nähnyt itseni maskuliiniksi, joka pukeutui feminiiniseen olemukseen. Suku-

puolen korjauksen myötä se juttu alkoi yht'äkkiä muuttumaan. Se on mun elämän syvin kokemus. Mä olin vihdoinkin nainen, joka näkyy ulkopuolelle naisena ja silloin mä sytyn loistamaan onnea ja iloa.

Toimittaja: Tämähän on tervettä itserakkautta. Monelle kun keho tuntuu vieraalta.

Amanda: Mutta on mun kehossa edelleen puutteita, kun katsoo peilistä niin edelleen mä näen myös osittain maskuliinista kehoa. Mä tavallaan säädän omaa onneani ja sopeudun siihen, mitkä on ne toteutuneet lopputulokset ja silloin on hyvä elää. Mä olen tavannut sukupuolensa korjanneita jotka ei oo kyennyt soputumaan, on liian monta asiaa jotka muistuttaa siitä vaivaannuttavasta sukupuolesta ja ne jää rasitteeksi.

Toimittaja: Niin varmasti mutta kuinka kriittinen sitä kannattaa olla itsensä suhteen. Onhan niitä kättilön mukaan naiseksi syntyneitä kaiken näköisiä. Ja onhan sellaistaikin transyhteisössä että sitä ulkoista kauneutta väheksytään. Ja toisaalta transvestiitti tulee helposti liioitelleeksi ja on sen takia jonkinlaisen pilkan kohteena. Transväessä on monenlaista alakulttuuria. Onko sulla sitä fiilistä, että on torjuttu sinun tapaasi olla.

Amanda: Tietenkin voidaan hahmottaa näitä ryhmiä, transvestiitit, transsukupuoliset, muunsukupuoliset mutta se ei tunnu kivalta, että vedetään rajoja. Mutta en mä ole saanut negatiivista palautetta. Mutta ihmisillä on stereotyyppinen kuva siitä että millaisen naisen tulee olla vaikka naisia on kaikenlaisia. Ei naisuus ole tietenkään sitä, että meikkaa ja haluaa olla nätti. Tai jotain päinvas-taista.

Yhdessä valittelimme sitä, että liian kaunis tai perinteisellä tavalla feminiininen, pukeutumisesta, koruista, meikkauksesta ym. kiinnostunut transnainen saatetaan mitätöidä ja kyseenalaistaa, leimata ”transuksi”. Osalle tätä monenkirjavaa transyhteisöä sukupuolen ilmentäminen ulkoisesti kaunistautumalla ei ole uskottavaa transnaisuutta. Amanda tunnisti tämän asenteen ja totesi, että on myös mielipiteitä ja asenteita, joiden mukaan ihmistä ei saisi nimittää mieheksi tai naiseksi, että kulttuurinen sukupuolihistoria pitäisi murentaa, ettei saisi olla sukupuolisuutta. Mikä on hirveän ristiriitaista.

Toimittaja: Mitä mieltä olet sukupuolineutraalista varhaiskasvatuksesta ja tällaisista ajatuksista?

Amanda: Tosiallisesti kuitenkin yhteiskunta on sellainen, että on olemassa maskuliininen ja feminiininen olemus, kuten eläinkunnassakin, että

laji säilyy ja on tietynlaiset tunnusmerkit, että nämä löytää toisensa.

Toimittaja: Mutta ei kai biologiasta seuraa, että lapset jo opetetaan rooleihin?

Amanda: Kun lapset ja nuoret alkavat ilmaisemaan aitoa omaa sukupuolista kokemustaan, niin sitä ei saa kyseenalaistaa millään tavalla. On nuoren yksilön hyvinvoinnin tae, että hän saa toteuttaa omaa elämänsä omista lähtökohdistaan. Jos se kiistettään, on seurauksena ristiriita.

Toimittaja: Seta-kuvioista vielä. Onko Seta tarpeeksi aloitteellinen vaikkapa translaki-keskustelussa. Peesaako Seta liikaakin muita järjestöjä, Trasek ja Amnesty on näkyvästi esillä. Vaikkapa sellainen teema kuin juridisen sukupuolen tarpeellisuus, eli että vaikka ihmiset ovatkin biologialtaan erilaisia, niin miksi se täytyy lakiin kirjoittaa? Voisiko Seta olla räväkempi alusta vaikkapa tällaiselle pohdinnalle?

Amanda: Tottakai vaikkapa kehollisiin tarkastuskontrolleihin liittyy geneettinen sukupuoli, jollain lailla tämän täytyy näkyä.

Toimittaja: Juu, mutta pitääkö se olla lakiin kirjoitettu. Perustelen vaikkapa sillä, että juridisen sukupuolen oikeusvaikutukset ovat kokoajan häviämässä. Muinoin sillä oli suuri merkitys, kuka sai vaikkapa opiskella yliopistossa, hakea virkaa tai harjoittaa luvallista perheväkivaltaa. Ja edelleen on maita, joissa (naiseen/vaimoon kohdistuva) perheväkivalta on ihan laillista. Nämähän on tietenkin asioita, joista pitää päästä eroon.

Amanda: Onhan se teoriasa mahdollista, ettei tarvittaisi sukupuolen juridista määrittelyä mutta se vaatisi todella pitkän polun kulkea, hyvin monen lain muuttamista. Mutta jokin

rekisteri pitää olla ihan terveystiedoissa. Olipa aivan upea kysymys, jota en ole aiemmin pohtinutkaan mutta näinhän se menee... tämä olisi ihmisen kehollisuuteen liittyvä merkintä, joka olisi ihmisen terveystiedoissa, ei missään muualla. Mutta ongelmia voisi tulla urheilussa, voimaa tai ketteryyttä vaativat lajit ehdottomasti suosisivat tiettyjä (sukupuolen) ominaisuuksia.

Ja näin keskustelu jatkui naisten asepalveluksen kautta uudelleen Setaan.

Amanda: Kyllä Seta tekee hyvää työtä. Seta on mukana tärkeissä verkostoissa ja pystyy sitomaan erilaisia yhteisöjä yhteen, Seta on verkostoasema sukupuolen moninaisuuden ja seksuaalisen suuntautuneisuuden kysymyksissä. Yhteensaattaja.

Ja kun Setaa oli kehuttu riittävästi, siirryimme taas sukupuolisuuden syviin vesiin. Millä tavalla sukupuoli näkyy ja ilmenee yhteiskunnan piilotetuissa valtarakenteissa, millä tavalla sukupuoli rajaa yksilön toiminnan mahdollisuuksia.

Amanda: Ihmiset, jotka ovat tyytyväisiä synnytyslaitoksella määrättyyn sukupuoleen, heillä ei ole tarvetta pohtia sitä, että mitä se sukupuoli on kehollisuuden tasolla, kulttuurin tasolla, yhteiskunnallisten rakenteiden tasolla. Me, jotka olemme trans, toisella puolella, meidän on pakko pohtia näitä.

Toimittaja: Mutta onko sellaista, että jossain transpiireissä sosiaalista sukupuolta, sen rajaavuutta jopa ylikorostetaan?

Amanda: Mulle tulee mieleen, että jossain piireissä, sukupuolienarkisteissa, sukupuolesta on tullut väline kamppailla yhteiskunnallisia rakenteita vastaan, nuorilla on tapoja ilmaista asioita aggressiivisella tavalla, ky-

seenalaistaa arvoja.

Toimittaja: He kai ajattelevat, että sukupuoli on osa valtarakenteita, hierakkiaa esimerkiksi työmarkkinoilla, ja niin kai se onkin. Transvestiitti tunnistaa helposti sen (sukupuolesta johtuvan) erilaisen aseman, miehenä miehellä on enemmän muskeleita olemisessaan. Sukupuolihierakkia on olemassa ja jännällä tavalla sukupuolet myös itse uusintavat näitä hierakkisia rakenteita. Mutta sinähän olet hieno esimerkki siitä, miten sinun ammatillinen status ei ole miksikään muuttunut. Itse olet kertonut kelpaavasi vaikka taloyhtiön hallitukseen minkä näköisenä tahansa. Onko (transnais)sukupuoli rajoittanut sinun elämäsi?

Amanda: No, vaikka en ole käynyt kertaakaan uimahallissa kuuteen vuoteen. Ja ihmisten asenteissa, vaikkapa työpaikalla, minuun edelleen suhtaudutaan osittain kuin mieheen, varmaan kannan maskuliinisuutta hautaan asti.

Toimittaja: Eikö todella ole mitään kenttää tai paikkaa, jossa sukupuolesi olisi rasite, ammatillisesti.

Amanda: Kyllä tunnistan sen, että on paljon piilevää syrjintää sukupuolen moninaisuutta kohtaan, vaikka työelämän rekrytoinneissa. Olen kiitollinen, ettei minun ole tarvinnut vaihtaa työpaikkaa. Olen nähnyt paljon tutuissa sitä, ettei heidän työsuhdettaan ole jatkettu korjaushoitujen jälkeen. Jollain näennäisellä keinolla heidät on savustettu ulos työyhteisöstä. Mä en ole joutunut siihen tilanteeseen, että olisi pitänyt mennä työpaikkahaastatteluihin. Olen korkean tason ammattilainen, erityisasiantuntija, mutta työhaastattelussa, valintatiimissä, saatettaisiin suputtaa, että kyl-

lä se on ihan hyvä mutta mitä meidän jäsenet, mitä meidän asiakkaat ajattelis kun se on ollut mies, se kyllä murentais meidän imagotekijöitä. Mä olen Setan hallituksessa viitannut siihen, että pitäisi lähteä kehittämään työelämään liittyviä yhdenvertaisuuskäytäntöjä, joilla taataan, että meitä transihmisiä ei saa syrjiä työelämässä. Tarvitaan vaikka kertomuksia vaikka että on tiittitaustainen, haluaa ilmentää naiseutta säännöllisesti mutta silti on korkean tason ammattilainen ja että sukupuoli-identiteetin ilmentäminen on ollut myönteistä työtehtävissä. Tässä valtakunnallinen Seta voisi toimia, tämä olisi Setan juttu.

Toimittaja: Tiesitkö, että DWC teki pari vuotta sitten työelämäkyselyn ja -teemanumeron.

Amanda (hämmästyneenä): No en, maailmassa on niin paljon juttuja...

Ja niinpä juttelimme pitkän tovin työelämästä, DWC:n työelämäseminaarista, Amandan ideoista, mahdollisista projekteista asiaan liittyen... Ellei työelämäasia ole tuttu, kannattaa lukea jäsenlehtemme http://www.dreamwearclub.net/lue_julkiset/03_2016.pdf

ja koko työelämä tutkimus http://www.dreamwearclub.net/lue_julkiset/Sukupuolen%20moninaisuus%20tyoelamassa.pdf

(toimituksen huomautus). Ja aikamme työelämää ja seminaarimme ruodittuamme...

Amanda: Kyllä mä toivoisin, että transvestiittien oikeuksia voisi ajaa jämäkämmin eri yhteisöissä. Mulla on tunne, että transvestiittien hyvän elämän, ihmisoikeuksien peräänkuuluttaminen, on jäänyt transsukupuolisuuden ja muunsukupuolisuuden varjoon. Tää on minkin kokemukseni ja mä olen surullis-

nen siitä. Niinku se olisi mukajotenkin vähempiarvoisempaa mutta eihän se ole.

Toimittaja: Siinä taitaa olla kaikenlaisia historiallisiakin syitä, ihan länsimaisesta ihmiskäsituksesta lähtien. Ihmisen täytyy

asioita että transvestiittien tarpeet lyttääntyy niiden alle. Mä en missään tapauksessa hyväksy sitä.

Ja sitten puhuimme asioidan parantamisesta ja minä toin esille sen sosiaali- ja terveys-

olla jompaakumpaa. Eikä oikein ole identiteettiä ja kehittykö sellaista koskaan, siitä kirjoitinkin viime lehteemme.

Amanda: Kaikilla sukupuolivähemmistöillä on haasteita mutta ne on erilaisia haasteita. Ei erilaisia haasteita voi arvottaa siten, ettei joidenkin eteen tarvitse tehdä mitään. Transsukupuolisten tarpeet priorisoidaan, ne lähtee ihan translaista ja ne on niin suuria lainsäädännönkin

ministeriön mietinnön translain uudistamisesta (STM mietintöjä 2015:23) ja erityisesti siihen jätetyn Aija Salon ja Antti Karangin laatiman eriävän mielipiteen, joka on liitteenä luettavissa ja edelleen mielestäni ajankohdainen ja kattava esitys ko. lain uudistamistavoitteista.

Amanda halusi vielä haastattelun lopuksi täsmenttää omaa transhistoriaansa.

Amanda: Vaikka mä nykyään

määrittelen itseni transsukupuoliseksi tai transtaustaiseksi naiseksi niin mullahan on kuitenkin hyvin vahva tiittitausta, kun elin kaapissa sen reilut 30 vuotta, niin aikuisiässä noin 15 vuotta määrittelin itseni transvestiitiksi. Johtui siitä, että kun elin valtaosan maskuliinimoodissa, työssä ja perhe-elämässä ja vain osaaikaisesti toteutin itseäni. Tällä mä haluan kertoa sen, miten liukuvia on tavallaan ne käsitteet, mitä olemme nimenneet, että on transvestiitteja, transsukupuolisuus, muunsukupuolisuus, niin ei ne oo stabiileja eikä tarkkarajaisia vaan ei oo selkeesti määriteltäviä ketään, transvestiitillä on transsukupuolisia ulottuvuuksia, transsukupuolisella on jossain vaiheessa varmasti ollut transvestisia ulottuvuuksia ja ollut läsnä tavallaan niitä molempia sukupuolen ominaisuuksia. Sitä mukaan mun identiteetti rupes rakentumaan transsukupuoliseksi naiseksi kun mä aloin yhä enemmän ja enemmän vuorokauden sisällä elämään feminiinini olemuksessa. Olen joskus käyttänyt vertauskuvaa Liisa Ihmemaassa, missä Liisa ryömi jonkinlaiseen koloon ja Liisa sanoi, että mitä syvemmälle hän sinne koloon meni niin sitä syvemmälle hän halusi sinne mennä. Se on tavallaan minun sukupuoli-identiteetin kokemus, että menin yhä syvemmälle sinne sukupuoli-koloon ja mitä enemmän mä elin sitä todeksi, sitä enemmän mä halusin sitä ja syvemmin totta. Naiseuteni syveni ja syveni ja lopulta se oli kasvanut niin isoksi, että se mä loppujen lopuksi olin, siinä hetkessä. Ja lopuksi olin transsukupuolinen nainen, jolla oli erilaisia histo-

riallisia menneisyyksiä. Ja nyt ymmärrät, miksi en silloin siinä sukupuolenkorjauksen vaiheessa halunnut tulla luetuksi transvestiitiksi. Mä halusin vapautua siitä itse rakentamastani vankilasta, mä olin kahlehdittuna sinne kotiin itse tehdyllä päätöksellä kun mun ajatusmaailmassani arvot sanoi, ettei mies voi olla nainen.

Toimittaja: Näin minäkin itse silloin ajattelin ja selitin itselleni kieltäytymistäsi. Olitko silloin ennen korjausta missään yhteisössä tai yhdistyksessä?

Amanda: Olin minä Jyväskylän Setassa tosi vahvasti mukana koko ajan.

Toimittaja: Se minua kiinnostaa, että millainen DreamWear Clubin tai jonkun yhteisön olisi pitänyt olla, että olisit tuntenut vetoa, että tuollahan on sellaista porukkaa jonne voi mennä tutkimaan itseään, että mikä tai kuka minä olen, ettei se elämä olisi ollut niin surullisen yksinäistä.

Amanda: Itse asiassa kyllä minä olin monet kerrat tulossa sinne Hauholle, mähän olin kaapissa vuoteen 2011. Silloin puuterin (katso <http://puuteri.org/> ja <http://keskustelu.puuteri.org/>) alkuaikoina mä oikeesti janosin sitä, että pääsisin turvalliseen ympäristöön mutta emmä oikeen uskaltanut lähteä kotoa mihinkään naisen moodissa, tottakai mä tiesin että olisin voinut lähteä maskuliinimoodissa autolla ja sitten laittaa itseni mutta kuitenkin olin niin itsekriittinen oman naiseuteni kanssa, että kun katsoin peiliin niin ajattelin ettei tää riitä siihen, että voisin mennä ihmisten ilmoille. Kaikki nää parrat ja muut.

Toimittaja: Eli syy ei ollut-

kaan DWC:n. Ollaan pohdittu että kun meitä on tuhansia, että mitä kaivataan, mitä tehdä, ettei kenenkään tarvitse viedä salaisuutta hautaan.

Parrankasvua ja muuta harmittelimme ja jatkoimme. Kyselin, että pitäisikö DWC:n mielikuvan olla jotenkin erilainen, johon saatiin imarteva vastaus.

Amanda: Ei, mun mielestä DWC:n imago on kauhean hyvällä maulla rakennettu, vaikka jossain ihmetellään, että mikä vaateyhdistys. Mun mielestä se nimikin on makee, DreamWear Club, unelmiin pukeutumisen kerho. Se unelmani, mikä minulla, saan kokonaan pukeutua unelmaani.

Toimittaja: Joku on heittänyt, että nimen voisi muuttua. Jos tulee mielikuva että keskitytään vaikka johonkin fiftari-röyhelöihin tai vastaavaa.

Amanda: Ei ollenkaan. Ja myös puuteri.org oli tärkeä minun identiteettini kehittymisessä, kävin siellä joka päivä ja kirjoitinkin.

Toimittaja: Yritetään pitää puuteri hengissä vaikka se onkin aika hiljainen paikka nykyään, vaikka DWC ei olekaan siitä suoranaisesti vastuussa.

Ja lopuksi muistelimme puuterin alkuaikoja, ylistimme puuterin perustajia, Valerie on mielessämme ja koko transyhteisö on hänelle suuressa kiitollisuudenvelassa! Ja kiitos aurinkoiselle Amandalle haastattelusta, toivotaan Amandan lailla alati lisääntyvää suvaitsevaisuutta ja toistemme kunnioitusta.

Toimitti Krisse

TUNNELMIA OULU PRIDEILTA

Teksti: Marika Tiittinen

Kuvat: Tiina Mäki, Valerie Vasala, Marika Tiittinen

Odottavan aika on tunnetusti pitkä. Heinäkuun 18.päivänä odotus päättyi, kun Oulu Pride 2018 käynnistyi. Jo oli aikakin, sillä edellisistä prideistä ehti vierähtää kuusi pitkä vuotta.

Oulu Pride 2018:n ohjelma oli todella monipuolinen tarjoten jokaiselle jotain. Oli monenlaista kulttuuria, liikuntaa, elävää kirjastoa, paneelikeskustelua, vertaistapaamisia. Ja kaiken huippuna tietysti huikeat bileet ja kerrassaan upea Pride-kulkue puistojuhlineen. Kulkueeseen osallistui pitkästi

yli tuhat henkilöä, mikä osaltaan kertoo kovasta tarpeesta ja latautuneesta odotuksesta Oulu Pridea kohtaan.

Pridet menivät niin ohjelmallisesti kuin taloudellisestikin sen verran hyvin, että ensi vuonna teemme entistä paremmat pridet, työ on jo käynnissä.

Koska kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa, niin nämä kuvat toivottavasti välittävät lukijoille sen onnen, riemun ja rakkauksen mitä Oulu Prideilla 2018 koettiin.

© TiinaMäki2018

DREAMWEAR CLUB RY NÄKYI HELSINKI PRIDESSÄ

Teksti: Anukatariina

Helsinki Pride 100 000 ihmisen paraateineen oli upea ilmaus sateenkaari-ihmisten oikeuksien puolesta. Dreamwear Club ry näkyi perinteisesti kahvi-illan merkeissä ja paraatissa liehuneen banderollin muodossa. Tämän lisäksi olimme esillä muutenkin.

Viikon aikana pidimme infopistettä nimilaista Pride Housen tiloissa. Jakamamme tieto oli haluttua, monilla nimenmuutosta harkitsevalla oli virheellisiä käsityksiä lakimuutoksen vaikutuksista omaan tilanteeseensa. Asia herätti muutenkin kiinnostusta infopisteellä käyneissä.

Dreamwear Club ry sai myös kansainvälistä huomiota. Britannian suurlähetystö järjesti tilaisuuden, jossa käsiteltiin yhdenvertaisuutta ja syrjimättömyyttä työelämässä. Puheenvuorossaan Setan pääsihteeri Kerttu Tarjamo perusti tilannearvionsa Suomen sukupuolivähemmistöjen tilanteesta tekemääme kyselyyn. Dreamwear Club ry oli kutsuvieraana tilaisuudessa.

Kauppa-keskus
TULLINTORI
Tullikatu 6, 33100
Tampere

Ma-pe 10-18
La 10-16

Kenkakoot
naiset 42-46
miehet 47-54

www.specifi.fi

[/spesiaali.koot](https://www.facebook.com/spesiaali.koot)

[@spesiaali_koot](https://www.instagram.com/spesiaali_koot)

KYÖKKIPSYKOLOGIN KYNÄSTÄ

Teksti: Anukatariina

Näinä aikoina, kun homoseksuaalisuus ja transihmisyys saavuttavat yhä laajempaa ymmärrystä ja niitä pidetään valtaosin osana ihmisyouden normaalia kirjjoa, osa väestöstä tuntuu kaivautuvan juoksuautoihin asian takia: Ne jyrää meitin...!!

Se, että näistä asioista on tullut normaalia, liittyy hyvin paljon siihen, että ihmiset, jotka näkevät näitä ilmiöitä ympäristössään, tottuvat niihin ja eivät lopulta osaa niitä mitenkään äimistellä. Hyvin monet homot tai transvihamieliset ihmiset eivät taas ole huomanneet tosiasiasa törmänneensä homoihin tai transihmisiin ainakaan lähipiirissään.

Viime aikoina sateenkaar-i ihmiset ovat olleet hyvin paljon esillä mediassa. Pride-aalto levittäytyy erittäin voimallisena yli Suomen ja viime aikoina erityisesti liike-elämä on ottanut sen antaman haasteen tarjouksena, josta on vaikea kieltäytyä. Tietyissä mielessä voidaan sanoa, että Pride-liike on saavuttanut hegemonia-ase-man yhteiskunnassamme. Edelleen on huomionarvoista, että valtaosalla puolueista on myönteinen kanta transalain uudistamistarpeesta.

Tämä kaikki on tuottanut yleiseen mielipiteeseen mielenkiintoisen tilanteen: Aiemmin valtaosalle homous tai transihmisyys oli vitsien ja pilkan kohde. Nyt asia alkaa kääntyä toisin päin ja ihmistä, joka tuollaista harastaa, aletaan pitää enenevässä määrin omituisena ja jolle moisesta örveltämisestä myös huomautetaan. Tätä asiaa korostaa myös tasa-arvolaki, joka käytännössä kriminalisoi tällaisen käytöksen työpaikoilla, oppilaitoksissa ja palvelujen tarjonnan yhteydessä.

Osalle tämä muutos vaikuttaa olevan vaikea pala. Se ilmenee kehityksen vastustamisena somessa ja poliittisilla foorumeilla. Samalla asenteet ovat polarisoituneet, kun vaakakuppien siirtyminen uuteen asentoon on nostanut asenteitaan muuttamattomia takajaloilleen. Osa heistä edustaa uskonnollista linjaa, jossa Raamatusta kaivetaan tukea omille asenteille – vaikuttaa, kuin heillä Raamattu alkaisi sanoilla ”Alussa oli asenne”. Osalla uskonto taas ei ole se pääsyy nykyisen kehityksen vastustukseen. Heistä moni kannattaa populistisia poliittisia liikkeitä, mutta sekään

ei tässä liene vihan alkusyy.

Näin transihmisenä on tullut ihmeteltyä, mitä se on joltakin perusjampalta pois, että minä saan olla oma itseni. Miksi häntä häiritsee se, että homot ja transihmiset ovat paljon esillä? Mikä saa hänet vaahtoamaan somessa homosaatiosta, seta-agendasta, sateenkaaripropagandasta sun muusta?

Jos katsomme Jampan pään ja sosiaalisen ympäristön sisään, voisimme ehkä löytää tämänkaltaisen selityksen:

Jamppa on elänyt perinteisessä mieskulttuurissa, jossa hän tuntee olonsa ainakin suhteellisen kotoisaksi. Tuo kulttuurin rentous sisältää erilaista huulenheittoa ja puheenparsia, jolla vahvistetaan yhteenkuuluvuutta. Samalla kuvattu viestintä kertoo niistä arvoista, joita porukassa oleminen edellyttää. Edelleen yhteisyyden lisäksi ylläpidetään jonkinlaista nokkimisjärjestystä, jossa tämä kaanonin vastainen kommentti tai muu pehmoilu voi pudottaa lausujan-

sa alakastiin. Feministinen teoria puhuu tästä asiasta toksisena maskuliinisuutena.

Mainittuun läppävalikoimaan kuuluvat seksistiset jutut naisista ja homo- ja trans(u)-vitsit. Kahteen viimeksi mainittuun kohteeseen pitää liittää joko halveksunta ja ensimmäiseenkin yläpuolella oleminen. Kun oikein perinteiseen äijäkulttuuriin mennään, mukana ovat myös halveksivat jutut naisista ja monista etnisistä ryhmistä. Rentoa on ollut, ja niin on noille asioille nauruttu! Ja nyt nämä nillittäjät sitten tulevat pilaamaan meidän hauskanpidon tämä on meidän vapauksiemme törkeää rajoittamista!

Olen monta kertaa käynyt somessa keskustelua tällaisen Jampan kanssa todeten, että syrjimätön elämä kuuluu jokaisen ihmisen perusoikeuksiin. Tällöin Jamppa säännönmukaisesti valittaa, että hänen oikeuksiaan loukataan, kun hän ei enää saa-kaan toimia perinteisesti. Tähän olen tietysti yhtä säännönmukaisesti muistuttanut, että syrjintä ei ole kenenkään perusoikeus.

”Perinteiseen” asenne- maailmaan on sitoutunut tietenkin myös naisia, jotka joko ovat vain tottuneet siihen tai sitten olettavat siitä omilla avuillaan hyötyvänsä. Monelle heistä peruste ”uusien asioiden” oudok-sunnassa nousee ahtaasta uskonnollisuudesta. Joka tapauksessa on ilmeistä, että naisten on keskimäärin ollut helpompaa muuttaa asenteitaan ja että tämän kuvion keskiössä on nimenomaan yllä kuvattu ”miesten mukavuusalue.”

Uuden eettisemmän maailman paineet panevat monet ilmeisesti etsimään tukea sille, että omaa turvallista maailmaa ei tarvitsisi muuttaa. Joku löytää sen tuen uskonnosta, toinen populistisesta julistuksesta ja aika moni näistä molemmista. Suomessa ja monessa länsimaassa tämä osa kansaa on suhteellisen marginaalinen, mutta monissa uskonnollisen tai populistisen hallinnon maissa ”asenteiden vastaisuus” on ollut järkyttävän voimakas, jossa sateenkaari- ihmisten oikeudet on isketty maan rakoon. Nykyään asialla on laaja kansainvälinen

verkosto, jossa uskonnon tai politiikan erimielisyydet eivät näy vaivaavan, kunhan sateenkaari-ihmisten ja naisten oikeuksien toteutumista vain saadaan torpattua. Tuon verkoston toiminta on ollut Euroopassa viime aikoina pelottavaa, esimerkkinä Venäjän homopropagandalait. Kotomaassamme se onneksi on saanut lähinnä aika marginaalisen jalansijan - Aito Avioliitto-järjestö on tästä esimerkki.

Itse uskon siihen, että tuo vanhasta kiinni pitävä vastahanka on ainakin Suomessa edelleen yhä enemmän marginalisoituva ilmiö. Mielestäni ei kuitenkaan pidä luottaa asioiden menevän itsestään haluttuun suuntaan. Siinä, että itse olen ryhtynyt julkisesti omaksi itsekseni, on mukana tästä syystä myös poliittinen ulottuvuus: Haluan lisätä laajojen ihmisjoukkojen tottumista kaltaisiini ihmisiin. Kokemukseni tästä on ollut samalla huumaavan ihana, mikä kertoo iloisesti siitä, kuinka Suomessa asenteet ovat muuttuneet viime vuosina merkittäväällä tavalla ihan ilman omaa panostanikin.

TAHKO HILLS FOREVER

Teksti: Sari K

Heinäkuun helteessä joukko cdyttöjä lähti loman viettoon Tahkovuoren maisemiin. Sari oli kutsunut tyttökavereita viettämään rentoa yhdessäoloa parhaassa seurassa. Tiistaina 100 neliön kaksikerroksiseen rivaripäätyyn saapui Iris ja TaruNina. Iris toi kassillisen ruokaa ja illansuussa TaruNina samoin. Ja totta kai tyttölonkerot olivat ostosten mukana.

Ilta sujui mukavasti pienellä vaate-esittelyllä ja tietenkin korkokengät jalassa. Tyttölonkerot ahtojäillä kuuluivat toki juomavalikoimaan. Valitettavasti isojen tyttöjen lonkeroa ei ollut saatavissa. Tämä cdyttöjen juomahan keksittiin Alvettulan Donnien kanssa. Siihen kuuluu karpalolonkeroa (sitä ihanaa pinkin väristä) ja hevisti jäitä. Isojen tyttöjen versioon lisätään aitoa giniä maun mukaan.

Keskiviikkona tämä tyttötrio sai joukkoonsa iki-ihanan Helin. Maakunnan tyttöjä hänkin. Mukanaan ruoka- ym. juomatarpeita ja erityisesti tummaa kahvia, jolla jokainen nainen sai silmänsä auki. Tyttötrio lähti Kuopioon ostosreissulle hameenhelmat heiluen ja korkkarit kopisten. Helin hyvillä ohjeilla Kuopion kirpparit ja muut tärkeät kaupat löytyivät vaivattomasti. Kirpparilla teimme hyviä ja edullisia ostoksia.

Sitten menimme keskustaan. Oli varsin virkistävää kävellä Kuopion torilla ja nauttia kesäpäivästä kaikessa rauhassa ihmispaljoudesta huolimatta. Nälkähän siinä sitten kävellessä tuli ja niinpä menimme hyvään ravintolaan ja nautimme muikkuja. Lista oli täynnä savolaisittain kirjoitettuja muikkuherkkuja. Minä taisin tilata ”häkkään tapettuja muikkuvaenaita pottumuussilla” ja erinomaisen hyvää oli. Palvelu oli hyvää ja ystävällistä.

Kauppatorilla kävimme kahvilla ja muistimme jälleen kerran, että korkkarit eivät ole tarkoitettu mukulakivikadulle. Heli tosin oli minua siitä varoittanut. Mutta kun korkokengät ovat niin ihania...

Heli kiivennyt Tahko-vuorelle

Vaateostosten jälkeen lähdimme takaisin Helin luo Tahkovuorelle kahta Barbria rikkaampana. Heli oli nauttinut päivän aikana liikunta-aktiiviteeteista ja samalla ottanut vastaan Sadun ja Tuulan. He tulivat asuntovaunulla. Kun lopulta koko joukko oli koolla rivarissa, niin alkoi ilanviettoon valmistutuminen. Tehtiin huolellinen meikkaus ja laitettiin upeat mekot päälle, korkokenkiä unohtamatta. Asujen yhteensopivuutta oli kiva keskenämme pohdiskella. Tarkoituksena oli mennä Tahkon yökerhoon, mutta sitten kävi niin, että se oli suljettu ja me turvauduimme Karhupubiin. Istuimme siellä pari kierrosta ja sitten pyysimme Tuulan hakemaan meidät takaisin kämpille, jossa jatkoimme iltaa. Ja tietenkin tyttölonkerot ahtojäillä edessä. Toki oli meillä viiniäkin ja muutakin juotavaa.

Torstai-aamuna Tuula ja Satu lähtivät jat-

kamaan matkaa ja me lähdimme tyttökvarttilla Iisalmeen. Iris tunki kaupungin hyvin ja saimme kohteeksemme parhaat paikat. Kenkäkaupassa kävimme ja toki mukaan tarttui jalkineita. Naisillahan ei koskaan ole liikaa kenkiä (suom.huom.) Vaatekauppoja kolusimme muutamia ja lounastimme kiinalaisessa. Kahvilla kävimme kivassa pikku kahvilassa. Sitten menimme satamaan. Siellä Iris huomasi olevansa liian lämpimästi pukeutunut ja niinpä hän päätti meidän muiden tyttöjen esimerkkiä noudattaa ja vaihtoi housut mekkoon. Tosin se tapahtui autojen välissä ja me muut naiset yritimme peittää Iiriksen suloja mahdollisimman hyvin uteliailta katseilta.

Kävimme sataman baarissa yhdellä ja sitten Iris jäi kotikonnuilleen ja me muut palasimme vielä Tahkolle yhdeksi yöksi. Tahkovuoren juurella reipas urheilijatyttönen Heli ehdotti, että kiipeäisimme vuorella portaita pitkin. Ne oli tehty sinne rinteelle edellisenä vuonna.

Otimme TaruNinan kanssa haasteen vastaan ja lähdimme kipuamaan kohti huippua. Kyllähän se puuskutti minua ja Tarua, mutta Heli loikki kevyen balettianssijamaisesti keltaisessa minihameessa kuin ei mitään. Vaiva oli kyllä sen arvoinen. Upeat näkymät odottivat meitä ylhäällä. Alasmeno sujuikin sitten helpommin. Innostuimme Helin kanssa vielä perjantaina tekemään uuden kipuamisen sellaisesta rinteestä kohdasta, missä ei ollut rappusia.

Ihanat päivät meillä oli. Ystäviä joiden seurassa sai olla oma itsensä. Sai kokea ihanaa naisen elämää. Nauttia kesäpäivistä kukkamekossa, kauppatorin vilinästä, hyvästä ruuasta ja muutamista ostoksista. Ja myös ennen kaikkea siitä, että kaikki osallistuivat 'kotitöihin'. Ja miksipä ei. Olemmehan me perheenemäntinä siihen jo oppineet.

Tv Sari K

bellissima.fi
online & pop up

32-35 & 42-46

www.bellissima.fi

Lisätiedustelut:

info@bellissima.fi

0400 956 786

SYYSUUTTA

Liikkeessämme tangot notkuvat upeita mekkoja, tunikoita, takeja ym.ym.

Tule hakemaan omasi!

Kurkkaa verkokauppaamme:
boutique52.com

Palvelemme myös aukioloaikojen ulkopuolella
ajanvarauksella.

BOUTIQUE52

BOUTIQUE 52
Yrjönkatu 1, 00120 Helsinki
p. 040 7462 562
info@boutique52.com

DreamWear Club ry:n syystapaaminen ja syyskokous 21.09. - 23.09.2018

Tervetuloa yhdistyksemme syystapaamiseen ja sääntömääräiseen syyskokoukseen. Tällä kertaa emme enää kokoonnu Wuolteen kartanolla vaan muutama kilometri pohjoisempana, Hauhon Alvettulan Vähäjärven lomakodissa, osoitteessa Muntsilantie 19, 14680 Alvettula. Paikka on Tampere-Lahti-tien itäpuolella, vastapäätä Lautsian lomakeskusta. Lomakodin kotisivut löytyvät osoitteesta <http://www.tsil.fi/lomakoti/>.

Tilaisuus on tarkoitettu vain jäsenille (myös läheisjäsenille, totta kai) ja kutsuvieraille. Muistathan maksaa jäsenmaksusi 25 euroa tilille FI72 4730 0010 3916 46 ja käytä viitettä 20187. Jos olet uusi jäsen tai tiedoissasi on muutoksia, niin kerro jäsenyystietosi nettilomakkeella <http://www.dreamwearclub.net/jasenasiat.html> tai sähköpostilla jasenasiat@dreamwearclub.net. Ongelmatilanteissa voit soittaa numeroon 040-766 8657, mieluiten iltaisin tiistaista perjantaihin.

Ilmoittautuminen

Ilmoittautuminen tapahtuu nettilomakkeella <https://urly.fi/122o>

Jos ilmoittautumisessa on ongelmia tai on kysyttävää, niin soita numeroon 040-766 8657, mieluiten iltaisin tiistaista perjantaihin. Ilmoita itsesi ja kumppanisi viimeistään keskiviikkona 19.9. klo 16 mennessä!

Hinnasto

Majoitus kahden hengen huoneissa, kahdessa siivessä. A-siiven huoneissa on oma suihku, mikä puuttuu B-siiven huoneista. Yöpyminen A-siiven huoneissa 42,50 € /henkilö/vrk, B-siiven huoneissa 40,00 € /henkilö/vrk. Asuntovaunupaikka 21,00 € /vrk. Kaikki yöpymishinnat sisältävät aamupalan.

Ateriat hinnoitellaan aiemmasta poiketen yksittäin, nettilomakkeella valitaan etukäteen ateriat, joihin osallistuu. Varaa käteistä ateriamaksuihin!

Perjantain iltapäivä-kahvi, 4,50 €
Perjantain iltapala 6,50 €
Lauantain lounas 12,00 €
Lauantain iltapäivä-kahvi 4,50 €
Lauantain iltapala 6,50 €

YHDISTYKSEN SYYSKOUSKUTSU

DreamWearClub ry

22.9.2018 klo 17:00

Vähäjärven lomakoti, Muntsilantie 19, 14680 Alvettula.

Syyskokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat. Tullakseen kokouksessa valituksi johonkin tehtävään asianomaisen tulee olla läsnä tai hänen on tullut lähettää suostumuksensa puheenjohtajalle.

Terveisin yhdistyksen hallitus

Ohjelma:

Perjantai 21.09.2018

13.00 -	Saapuminen ja majoittuminen, kahvia tarjolla, vapaata seurustelua
18.00 -19.00	Anukatariina Solonen: Mitä sukupuolella tarkoitetaan?
19.00	Iltapala
19.30 -	Vapaata ohjelmaa

Lauantai 22.09.2018

7.00 - 10.00	Aamusauna
8.00 - 10.00	Aamupala majoittuneille
11.00	Puolisoiden tapaaminen
12.00 – 13.00	Tanja von Knorring: Translainsäädäntö eri maissa
13.30	Lounas
14.30 - 15.30	Suomen seksologisen seuran tutkija Hanna Vilka: Moninainen, puolinainen, kokonainen, näkökulmia itsemäärittelyyn
15.30 - 16.00	Kahvit
17.00 - 18.30	Dreamwear Club ry:n sääntömääräinen syyskokous
18.30 - 19.00	Iltapala
19.00 -	Iltahauskaa omin voimin

Sunnuntai 23.09.2018

8.00 - 11.00	Aamusauna
9.00 - 10.00	Aamupala
- 12.00	Huoneiden luovutus

*Selma Palmu toimii edelleen mutta on auki vain tiistaisin, keskiviikkoisin ja torstaisin klo 8-14.
Käy ostoksilla!*

NAISELLISEEN PUKEUTUMISEEN

- Alusasut
- Korsetit
- Housuliivit
- Sukat
- Jne...

Luotamuksellinen palvelu _____
Sovitusmahdollisuudella

Tekstiili- **Palmu**
Selma liike

4.Linja 20, 00530 Helsinki
puh. 09 - 753 9914
Ma-to 8-17, Pe 8-15
La suljettu

